

Ardıç Kuşunun Şarkısı

Mustafa Orakçı
Çizer: Zeynep Güneş Başar

“Günaydın.” dedi Can.

“Benim adım Nizamettin. Sizinle komşuyuz. Üstelik söylemeden geçemeyeceğim. Babana çok benziyorsun. Seni görünce 30 yıl öncesine gittim. O da senin yaşındaydı. Aynı osun.”

Şaşırdı Can, bir süre bir şey diyemedi. Sonra akıl etti konuşmayı:

“Teşekkür ederim. Benim adım Can.”

“Biliyorum.” dedi Nizamettin amca. “Babanı da seni de tanıyorum. Babanla konuştuk. Senden söz etti.”

Can etrafına baktı. Sabahın erken saatinde sokak bomboştı. Koca sokaktaki tek kişi oydu. İş yerinin önünde, açık kapının yanına çektiği sandalyeye oturmuş ve elinde de Türk kahvesi vardı.

“Siz ne iş yapıyorsunuz, Nizamettin amca?”

“Ben mi? Gazoz satıyorum. Kasabanın gazozlarını ben dağıtıyorum.”

“Ama sabah hiçbir yer açık değilken neden gazoz dükkânını açtınız? Kimse sabah sabah gazoz içmez ki!”

“Mesele gazoz satmak değil ki evlat.” dedi. “Sabah erken kalkanlar nasibini alır, geç kalkanlar

hülyalara dalarmış. Ben her sabah erkenden kalkar, dükkânın önünü süpürür, sonra da oturur, kahvemi içerim. Benim dükkânla sizin evin tam ortasındaki akasya ağacına konan kumruların ötüşlerini dinlerim.

Bak, peşin olarak söyleyeyim. Bu akasya ağacına dokundurmam ona göre. Babanla ve dedenle birlikte dikmiştik onu. Baban senin kadardı. Sen de büyüyünce, biz ortadan kaybolunca akasya ağacına bakmaya devam edeceksin. Anlaştık mı?”

“Anlaştık Nizamettin amca.” dedi ve gülümsedi.

“Söz mü?”

“Söz!”

“Senin okul saatin yaklaştı, evlat. Seninle aynı yaşta torunum var. O, sana rehberlik etsin. Aynı sınıfta olacaksınız. Babanla konuşmuştuk.”

Babam da benden habersiz ne çok iş halletmiş,
diye iç geçirdi Can.

Nizamettin amca, hemen arkasında duran zile bastı. Sonra da benimle aynı boyda, zayıf ama kırmızı tombul yanaklı bir kız çıktı. Bana gülümsedi.

“Hoş geldin.” dedi. “Sen, Can olmalısın. Ben de Elif.”

Tokalaştılar ve birlikte yürümeye başladılar.
Nizamettin amca arkalarından seslendi:

“Gençler, öğle arası yemeğinizi alın, buraya gelin. Gazozlar benden.”

Elif, arkasına döndü ve gülümsedi. Sonra da tamam anlamında başparmağını yukarı doğru kaldırdı.

Bir süre birlikte yürüdüler. Sonra Elif bir anda aklına bir şey gelmiş gibi durdu. Ellerinden bir tanesini beline koydu. Boşta kalan diğer elini de Can'a doğru uzattı.

“Sabah seni gördüğüm andan beri söylemedim ama daha fazla dayanamayacağım. Elindeki çiçekle okula gitmeyi düşünmüyorsun, öyle değil mi?”

Okulda kimse seni tanımıyor ancak bu şekilde on saniyede bütün okul hatta kasaba seni tanıyacak. Ne dersin? Onu bırakmak için dönelim mi? Yoksa çöpe falan mı atalım? Zaten ahı gitmiş vahı kalmış gibi duruyor.”

Elif'in sözlerini duyunca Can elindeki çiçeği hemen geri çekti. Oyuncaklarını paylaşmak istemeyen çocuklar gibiydi.

“Atmak mı? Asla!”

“Bu şekilde dolaşacaksan en azından ayrı yürüyelim. Seninle birlikte rezil olmak istemem.”

“Neden rezil olacaksın ki? Sardunya rezil etmez insanı. İstersen ayrı....”

Can cümlelerin sonunu getiremedi. Kasabada edindiği ilk ve şimdilik de tek olan arkadaşıyla ters düşmek istemiyordu. Uzun zaman sonra konuştuğu tek kişi oydu.

Hemen cümlelerini topladı:

“Anladım, hemen bir çaresine bakıyorum.” diyerek önce çiçeği kaldırımın ortasına bıraktı. Sonra da çantasını çıkardı ve yere bıraktı. Kendisi de bir dizini yere koyup çantasının fermuarını yavaşça açtı.

Elif onun ne yaptığını anlamaya çalışıyordu. Yaptıklarına bir anlam veremedi. Nasıl bir tepki

vereceğine de karar veremedi. Sadece izlemekle yetindi.

Can, çiçeği özenle kaldırımdan aldı ve çok dikkat ederek çantasına yerleştirdi. Sonra da çok daha nazik bir şekilde fermuarı kapattı.

Elif, Can'ın neden böyle garip davrandığını düşünmeyi bıraktı. Düşünmeden konuşmayı tercih etti:

“Bu çiçek kurumak üzere ama senin için değerli olmalı.”

“Hem de çok.” dedi ve Elif'e gülümsedi.

Elif, Can'ın bu konuda konuşmak istemediğini anladı. Konuşmak istese böyle kestirip atmazdı. Konuyu değiştirmek için konuşmaya başladı:

“İstersen karşı kaldırıma geçelim.” dedi.

“Neden ki?”

“Burası bizim yürümememiz gereken bir yer. Bize ait değil.”

“Neden ki? Kaldırım birisine mi ait? Böyle saçma şey olur mu hiç?”

Can'ın soruları ve yüzündeki ifadeden bir şey anlamadığı belli oluyordu.

“Bu yol iki mahalleyi birbirinden ayırıyor. Bizim yürüdüğümüz kaldırım bizim mahallenin...”

Yani aşağı mahallenin... Karşı kaldırım ise yukarı mahalleye ait. Yanlış yerde yürümek başınıza iş açabilir. O yüzden sana tavsiyem; yürüdüğün yola, sokağa hatta kaldırıma dikkat etmelisin.”

“İyi de ben hangi mahalleli olacağıma karar vermedim ki. Belki yukarı mahalleyi desteklemek isteyeceğim. Buna kim ne diyebilir ki?”

“O hakkını az önce kaybettin canım.” dedi Elif gülerek. “Benimle evden çıkıp yürümeye başla-yınca o iş bitti. Artık bizim mahalledensin. Seni benim yanımda gördüler. Düşmanımın dostu düş-manımdır. Anladın?”

“Ben nasıl saçma bir yere düştüm böyle.” diye iç geçirdi. Söylediđi son sözler belli belirsiz olduğu için hemen yanında yürüyen Elif bile anlamamıştı bunu...

“Ne dedin?”

“Yok bir şey, kendi kendime söyleniyorum. Haydi, gidelim de başlayalım řu okula.”

Elif, iki mahalle arasındaki çekişmeyi anlattı durdu. Hatta okula kendi başına gitse bile yine aşağı mahalleden sayılacağını, bundan kaçışının olmayacağını, oturdukları ev aşağı mahalleye ait olduğu için elinden bir şey gelmeyeceğini söyledi. Okulda da hareketlerine dikkat etmesi gerektiği

konusunda uyardı Can'ı. Okul, iki mahallenin çocuklarının birlikte gittiği bir yermiş.

Okul çok uzak değildi ancak okul kapısına kadar bu konuda konuştular. Daha doğrusu Elif konuştu, Can dinledi. Can en sonunda dayanmayıp patladı. Tam soru sorduğunda elini okulun demir kapısına atmıştı.

“İyi de okul neden bir tane? Neden herkesin ayrı okulu yok? Herkes kendi okuluna gider ve sorun kalmaz...”

“Okul tarafsız bölge.” dedi Elif. “Burada, okul saatleri içinde kimse kimseye karışmaz. Bunu yazısız bir anlaşma gibi de düşünebilirsin. Okul, eğitim önemli... Ama dışarısını bilemem. Orası başka.”

Elif sözlerini bitirince Can kapıyı açtı ve içeri girdi. Girerken de sinirli sinirli söyleniyordu.

“Eğitim şart, çok lazım. Ama sizde pek işe yaramamış.” diye burnundan soluyarak konuştu.

Elif bunu duymadı.

ÇİÇEKÇİ ÇOCUK

Okulun ilk günü olduğu için herkes istediği yere oturuyordu. Can da burada tanıdığı tek kişi olan Elif'in yanına oturdu.

“Yanına oturdum ama oturmak istediğin başka birisi varsa kalkabilirim.”

“Yok.” dedi Elif. “Sana göz kulak olmam lazım. Yoksa burada başına bir iş gelebilir.”

“Sağ ol da kendi başımın çaresine bakabilirim.”

“Tabii tabii... Çiçek seni korur.”

Can cevap verecek oldu ama o sırada sınıfa öğretmen girince bundan vazgeçti. Herkesle birlikte ayağa kalktı. Sınıfta çıt çıkmadı. Öğretmenin işaretiyle herkes yerine oturdu.

“Merhaba arkadaşlar.” dedi öğretmen. “Benim adım Emre. Bu yıl Türkçe derslerini birlikte işleyeceğiz. Üstelik bir de kötü haber vereyim. Sınıf öğretmeniniz de benim. Genel durumunuzdan, diğer derslere olan ilginizden ben sorumluyum.”

Emre Öğretmen sıraların arasında bir süre konuşmadan gezindi. Sonra da aniden Can’ın yanında durdu.

“Hemen hemen hepinizi tanıyorum. Adını bilmediğim de oluyor ancak seni ilk defa görüyorum evlat.” dedi. “Bu sınıfta yenisin galiba.”

Can, Emre Öğretmen’in kendisine baktığını anlayınca toparlandı. Onun yüzüne baktı.

“Evet, öğretmenim.” dedi. Bir süre duraksadı. “Kasabaya yeni geldik. Buralı sayılırız, daha önce buraya çok da uzak olmayan bir köyde yaşıyorduk. Babam bu kasabada doğmuş, büyümüş.”

“Hoş geldin.” dedi öğretmen. “Herhâlde seslenmek için bir isim koymuşlardır sana... Yoksa